

Sven Linderot

Sverige åt folket

(Valbroschyr, Arbetarkulturs Förlag, 1938)

Sven Linderot, ordförande i Sveriges Kommunistiska Parti 1929-1951

Introduktion

Under den s k folkfrontsperioden (1935-39) hade Kommunistiska internationalen (Komintern) som sin huvudinriktning att försvara den borgerliga demokratin (och freden) mot fascismen. För åstadkomma detta strävade man efter att upprätta antifascistiska *folkfronter*, där arbetarrörelsen skulle samverka med borgerligt demokratiska partier, med sikte på att om möjligt bilda folkfrontsregeringar (där också borgerliga partier skulle ingå). Eftersom man ville ha med borgare i folkfronterna så var man tvungen att avhålla sig från radikala arbetarkrav, allvarligare ingrepp i den kapitalistiska ekonomin osv, kort sagt måste man hålla sig inom ramarna för det som var acceptabelt för borgarklassen.

Föreliggande skrift publicerade kommunistpartiet (SKP), som tillhörde Komintern, inför kommunal- och landstingsvalen hösten 1938. Den är givetvis ett försök att till svenska förhållanden anpassa folkfrontspolitiken.

Även om olycksmolnen tornade upp sig internationellt (Nazityskland agerade aggressivt, stödde Franco i inbördeskriget i Spanien, annekterade Österrike i mars 1938 osv) upplevdes inte det fascistiska hotet som en akut fara i Sverige (de svenska fascistiska organisationerna var relativt svaga). Eftersom dessutom kommunistpartiet var svagt och socialdemokratin stark, så kom frågan om bildandet av en folkfront aldrig att ställas på dagordningen. Däremot kvarstod givetvis inriktningen på antifascism och försvar av den borgerliga demokratin. Detta försökte SKP, särskilt 1938-39, åstadkomma genom att påta sig rollen som pådrivare på den av socialdemokraterna dominerade koalitionsregeringen (där även Bondeförbundet ingick):

Inrikespolitiskt skulle SKP understödja regeringen mot reaktionen (fascismen) och verka för en ”en reformpolitik till verkligt gagn för massorna”, en ”verklig arbetarpolitik”. På det internationella planet gällde det att verka för freden och försvara den svenska nationens oberoende som ”hotas endast från Nazityskland”. För att bekämpa detta hot så ”föreslår” Linderot att det svenska ”folkets värnkraft skall höjas” (dvs försvaret stärkas – att hävda något sådant skulle ha varit otänkbart för bara något år sedan) och kräver av regeringen att den ”vidtager alla åtgärder för att skapa en kollektiv säkerhet” (bl a ihop med Sovjet).

Valbroschyren utvecklar dessa teman.

Lästips:

SKP:s politik under folkfrontsperioden behandlas översiktligt i artikelsamlingen [Zenit om SKP/VPK – en artikelsamling](#) (särskilt avsnittet ”Folkfrontspolitiken” i artikeln ”SKP och 30-talet”) och i [KOMMUNIST om SKP/Vpk](#) (avsnitten om folkfrontspolitiken i kapitlet ”Under världspartiets fana”, s. 19-31).

Mer allmänt om folkfrontspolitiken, se [Om 30-talets folkfrontspolitik](#) av P Camillier.

Om Spanien, se [Spanska inbördeskriget](#)

Martin Fahlgren i april 2012.

Tiden är fylld av oro. Krig i Spanien, krig i Kina, krigshot mot Tjeckoslovakien — den barbariska fascismen hotar mänskligheten med att sätta hela världen i brand. Även det fredliga svenska folket känner sig hotat. Den tyska nazismen har tydligt visat sina avsikter att slå under sig de små nordiska staterna.

Men inte bara den internationella situationen skapar oro och bekymmer bland folket. Den högkonjunktur som under senare år kännetecknat det ekonomiska livet i landet har av allt att döma nått sin kulmen, produktionsvolymen krymper samman och ekonomerna börjar redan tala om en övergång i depression.

I denna situation bereder sig Sverges folk till val. Det är visserligen kommunala val och val till landstingen, vilka i allmänhet anses av betydligt mindre rikspolitisk betydelse än valen till andra kammaren. I verkligheten är det dock så, att årets val har en synnerligt stor politisk betydelse och kan komma att ha ett avgörande inflytande på de närmaste årens svenska politik. *Det vore därför ödesdigert om massorna genom bristande aktivitet skulle låta reaktionens partier vinna framgångar på bekostnad av dem som kämpar för demokrati och framåtskridande. Kommunistiska partiet sätter därför in hela sin kraft i valkampen för att mobilisera massorna att till valet rösta för den framstegspolitik partiet företräder.*

Skulle man ytligt döma efter de borgerliga partiernas valprogram, så finns det ingen reaktion här i landet att föra kamp emot. Såväl högern som Folkpartiet framträder med anspråk på att representera demokratiska reformsträvanden, rättvisa åt de undertryckta, folkfrihet och mycket annat vackert. När högern dubbar sig till folkfrihetens främste riddare, erinrar man sig osökt sagan om vargen och Rödluvan, och när Folkpartiet drar i fält i en rustning, som det söker måla i frihetens färger, så påminner det närmast om den gamla goda sagan om kejsarens nya kläder.

Väljarna behöver inte låta sig duperas av allt vackert tal och alla vackra vallöften, som så rikligt flödar över dem från de olika partierna. Det finns en god metod att rätt värdera de politiska partier, som tävlar om väljarnas gunst, och denna metod kan uttryckas i det gamla tyska ord-

språket: ”Se ej till munnen utan till händerna.” D. v. s. se icke bara till vad partierna talar om utan se till vad de gör, *se på gärningarna och döm därefter*. Då torde de borgerliga partiernas försök att dupera massorna ömkligen misslyckas.

Med samma metod bör man också granska regeringskoalitionens ord och gärningar. Då regeringen Hansson-Bramstorp bildades förklarade Kommunistiska partiet att vi understödjer regeringen emot angrepp från reaktionen, som avser att störta densamma, men att vi kritiskt granskar regeringens politik och söker mobilisera massorna till påtryckningar för att pressa regeringens kursen åtskilliga streck åt vänster och så småningom åstadkomma en verklig arbetarpolitik eller i varje fall en aktiv vänsterpolitik.

Regeringspartierna skryter vitt och brett om alla reformer som genomförts under de senaste åren. För all del, visst har en del reformer genomförts ehuru betydligt blygsammare än vad de glänsande konjunkturerna bortföranleda. Vi är gärna villiga att ge vårt erkännande åt varje litet framsteg som gjorts.

Men vi söker förgäves efter några grundläggande förändringar, efter reformer som skulle betyda att nya sociala principer finge göra sig gällande i regeringspolitiken.

Ett faktum är att de ökade kostnader för statskassan som de blygsamma reformerna medfört, till sin väsentliga del får betalas av de folkmassor själva, som reformerna avser att lätta bördan för. Huvudparten av utgifterna tar statskassan in genom en hård indirekt beskattning, vilken framför allt drabbar arbetarklassen och den fattiga landsbygdsbefolkningen. Kamrat Hilding Hagberg har i riksdagen riktigt karaktäriserat denna politik, då han fastställt att *man tar från de fattiga för att ge nådesmulor åt de allra fattigaste*.

Vi kommunister vidhåller den demokratiskt riktiga principen att de rika skall betala. Men denna princip vägrar regeringskoalitionen att acceptera varför också deras omskrutna reformpolitik, *om man ser den i stort*, blir tämligen illusorisk.

Då Kommunistiska partiet förklarar att det vill en aktivare vänsterpolitik appellerar det till massorna att i valet ge sin anslutning härtill. Vi vänder oss till massorna med två huvudparoller:

1. Förstärk och utbygg demokratin.
2. Försvara landets nationella oavhängighet.

Vad betyder det att förstärka och utbygga demokratin? Som vårt parti i sitt valmanifest framhåller, betyder detta bl. a.:

En reformpolitik till verkligt gagn för massorna och för allas rätt till arbete, bildning och vila; en jordbrukspolitik som på de rikas bekostnad tillfredsställer det jordbrukande folkets behov; ett förstatligande av de privata storbankerna, krigsindustrin och gruvorna samt av de skogar och vattenfall, som nu befinner sig i storbolagens ägo.

Vi föreslår en annan princip för det allmännas bostadspolitik, så att någon gång hyresockrarnas makt kan brytas och moderna hälsobostäder göres tillgängliga även för de fattiga.

Vi vill en resolut brytning med den godtyckliga *fattigvårdspolitiken* och en *sjukvård*, där den sjukes behov av vård och icke hans sociala ställning blir bestämmande för behandlingen.

I dessa och en rad andra frågor utgör Kommunistiska partiet i de kommunala institutionerna och överallt där partiet är representerat den drivande kraften, och vi vågar påstå att *utan det tryck som utövas av massorna under ledning av Kommunistiska partiet vore det ännu sämre ställt med reformpolitiken än vad nu är fallet*.

En sådan reformpolitik Kommunistiska partiet föreslår skulle faktiskt betyda ett *stärkande och utbyggande av demokratin*. Men förutsättningen härför är att *storfinansens makt brytes*. Herr Marcus Wallenberg har gjort oss den tjänsten att i valrörelsen aktualisera denna för folket livsviktiga fråga. Regeringskoalitionens partier uppträder som om de verkligen tänkte bryta storfinansens makt. Ser man ”till händerna” och icke bara till munnen får man emellertid ett ganska annat intryck. I de frågor kommunisterna fört fram i riksdagen, Stockholms stadsfullmäktige och andra institutioner, exempelvis frågan om Lapplandsgruvornas förstatligande eller om bostadspolitiken i Stockholm, har regeringskoalitionens partier alltid solidariserat sig med storfinansens, och *icke företagit sig någonting som skulle kunna rubba storfinansens makt*. Därför tar vi heller icke deras munhuggning med Marcus Wallenberg så allvarligt. Det erinrar i hög grad om den gamla nordiska sagan om enhärjarna, om vilka det hette, att om dagen kämpade de med varandra men om aftonen bänkade de sig omkring samma fläsk.

Det fordras en kraftigare uppslutning av massorna kring Kommunistiska partiet och dess krav för att någon avgörande vändning i denna politik skall kunna framtvingas.

Försvara landets nationella oavhängighet! Är denna oavhängighet verkligen hotad? Är kommunisterna ute och målar hin på väggen för att skapa panik?

Finns det verkligen någon som inte erkänner att de fascistiska angripstaterna också hotar de nordiska ländernas frihet. Vad gör dessa rövarstater i Spanien. Och hur har det gått för Österrike. Väntar inte en värld i spänning och oro varje dag på underrättelserna om Hitlertysklands krigsberedelser vid Tjeckoslovakiens gräns. Sverge är översvämmat av tyska spioner och nazi-agenter, vilka visar en utpräglad förkärlek att slå sig ned i närheten av viktiga försvarspunkter. Lapplandsgruvornas malm är av avgörande betydelse för Hitlertysklands krigsrustningar. Det är sannerligen inte att söka skapa panik då man i denna situation *riktar massornas uppmärksamhet på faran, föreslår att folkets värnkraft skall höjas och att en sådan utrikespolitik bedrives, att största möjliga trygghet skapas för Sverges bestånd som självständig nation*. Förutsättningen för att massorna skall vara beredda att ge hela sin kraft till landets försvar om så skulle bli nödvändigt är emellertid att de som har makten genomför en sådan politik, *att trygghet och trivsel beredes folkets arbetande massor*.

Man har sagt att vi kommunister gjort en frontförändring i denna fråga. Detta är falskt tal. Våra främsta lärare och ledare, Marx—Engels—Lenin—Stalin, har klart och ovederläggligt utformat våra ståndpunkter, som är marxismens ståndpunkter, i fråga om arbetarnas ställning till frågan om den nationella friheten. Vi är internationalister, och vi ser i den broderliga samverkan mellan jordens alla folk och raser den enda möjligheten för att övervinna krig och folkförtryck, men denna vår internationalism upphäver icke utan tvärtom förutsätter fria nationaliteter och nationer som i fri samverkan skapar det solidariska mänskliga samhälle, som skall avlösa det anarkiska roffarsamhälle borgarklassen skapat på kapitalismens grundval. Sovjetunionen är även här det stora föredömet. Den stalinska nationalitetspolitiken har frigjort alla dessa tiotal av nationer och nationella minoriteter, som under tsarismen underkuvades och förtrycktes.

Allt tal om att vi kommunister skulle ändrat vår principiella ståndpunkt i nationalitetsfrågan är sålunda klart bevisat vara oriktigt.

Regeringskoalitionens, framförallt den socialdemokratiska ledningens framträdande i dessa vitala spörsmål måste jag beteckna såsom synnerligen märkligt. Och det märkliga består däri att man ingenting säger. Det är slående att socialdemokratiska partiets valmanifest icke med ett ord berör den svenska utrikespolitiken, och detta i en tid då det framförallt är krigsfaran och det synnerligen tillspetsade internationella läget som är det allt annat överskuggande i dagens

politiska situation.

Det brinner i Spanien och Kina och Hitler har redan satt luntan till krutdurken vid den tjeckiska gränsen, vårt danska broderfolk lever i en kvävande oro över Nazitysklands planer på Sönderjylland, det svenska folket ser med förskräckelse hur krigsmolnen hotande hopar sig vid horisonten — men Per Albin Hansson ser ingenting och säger ingenting. Han drar ner rullgardinen och hoppas att lugnet i hans idylliska folkhem icke skall störas av några oväder. Detta är en farlig politik och vi vänder oss med skärpa däremot. Vi ser med så mycket större oro på denna politik, som vi vet att utanför det fönster, där statsministern dragit ned rullgardinen, ute i stora världen, verkar landets utrikesminister, och verkar på ett sätt som enligt vår mening icke är ägnat att skapa någon tillförsikt för framtiden.

Det är mig icke möjligt att i detta sammanhang ta upp hela det utrikespolitiska komplexet till behandling. Vi tvivlar inte på att stora svårigheter föreligger för regeringen, och att utrikespolitiken i nuvarande situation är mera komplicerad än vad menige man kan föreställa sig. *Men vi vänder oss emot att dessa frågor, som är frågor på liv och död för hela vårt folk, skall avgöras uteslutande vid ministerkonferenser där den hemliga diplomatin drives till sin spets. Vi anser att folkmassorna måste ha ett ord med i laget också i dessa frågor.* Därför för vi kommunister fram frågan om landets utrikespolitik, som ju är avgörande för frågan om Sverges fortsatta nationella oberoende. Och vi menar att folket i val bör säga sitt ord i dessa livsfrågor.

Sverige hotas endast av Hitlertyskland. För att kunna avvärja detta hot finns endast en väg att gå — den kollektiva säkerhetens väg. Men Sverges utrikesminister är av allt att döma en av de ledande krafterna i den politik som senast kom till uttryck vid de s. k. Oslostaternas konferens i Köpenhamn, en politik som betyder ett avböjande av den kollektiva säkerhetens linje, som betyder isolering av de små staterna och undfallenhet för fascisternas krigshot. Men undfallenheten stegrar krigsivrarnes aktivitet. *Endast kraftåtgärder påverkar de fascistiska rövarstaterna.* Sovjetunionen har på ett glänsande sätt visat detta vid de japanska krigsprovokatörernas överfall på sovjetområdena i Fjärran östern. Inför Sovjetunionens kraft och beslutsamhet måste de japanska rövorna dra sig tillbaka, och Sovjetunionen bevisade inför all världens folk med vilken kraft den är beredd att försvara sig mot varje angrepp, samt gav därtill ett glänsande bevis för den orubbliga fredsvilja som leder Sovjetunionen och dess politik i förhållande till andra stater. Sovjet för ett annat språk än vad Västeuropas demokratiska stater gör i sin fega undfallenhet för fascismen, framför allt demonstrerad i deras brottsliga s. k. nonintervention gentemot det spanska folket. Kommunistiska partiet riktar en flammande maning till det svenska folket att i tid se om sitt hus, att kräva av regeringen att den vidtager alla åtgärder för att skapa en kollektiv säkerhet mot det fascistiska krigshotet i världen.

Kommunistiska internationalens store ledare *Georg Dimitrov* skrev i sin uppmärksammade artikel vid det spanska krigets tvåårsdag:

”De arbetande massorna kan dra många riktiga lärdomar av händelserna i Spanien. Framför allt kan de dra den lärdomen som kommunisterna med sådan ihärdighet hänvisar till. Kampen mot fascismen får inte uppskjutas, den fascistiska faran får inte underskattas. Den förenade arbetarklassens och den antifascistiska folkfrontens krafter måste i rätt tid ställas upp till kamp mot fascismen.”

Kamp mot fascismen, det är kamp emot kriget, det är kamp för demokratin, det är kamp för fred och folkfrihet. Och det är för den kampen vi vill mobilisera massorna och vi måste fördöma den neddragna rullgardinens politik.

Jag har härmed angett några av de väsentliga ståndpunkter Kommunistiska partiet gent emot andra partier förfäktar i årets valkamp. Vi riktar inte vår kamp mot socialdemokratiska partiet

såsom vår huvudfiende. Vi riktar vår kamp mot reaktionen och mot de fascistiska krafterna, som trots allt utför en omfattande undermineringsverksamhet i vårt land. Vi vet att massor av det arbetande folket i stad och på land är eniga med oss i mycket stor utsträckning då det gäller dessa aktuella problem, som vi för fram i valrörelsen. Vi har velat att valrörelsen skulle föras i enhetsfrontens tecken. *Vi är nu som tidigare de främsta förkämparna för skapande av arbetarklassens enhet, för utbyggandet av denna enhet till en verklig folkfront av alla de krafter som ärligen vill verka för fred, frihet och framåtskridande.* Då emellertid den socialdemokratiska ledningen genom överenskommelse med Bondeförbundet stängt vägen, till och med för teknisk samverkan i en gemensam arbetarkartell vid valet, framträder Kommunistiska partiet med kartellbeteckningen Arbetarpartiet och riktar en enträgen vädjan till alla som vill stödja den politik jag här i dessa huvudpunkter framfört att vid valet mönstra upp och rösta med de kommunistiska listorna. *Ju starkare Kommunistiska partiet blir, desto starkare blir också enhetssträvandena bland massorna och desto fortare uppnår vi den enhet som är nödvändig och som alla önskar.*

På vissa håll i landet, bland annat i Stockholm, framträder ännu Socialistiska partiet med anspråk på att vara ett arbetarparti och söker värva arbetarröster vid valet.¹ Detta parti är motståndare till enhetsfront, motståndare till folkfront², motståndare till den kollektiva säkerhetens fredslinje, fanatisk fiende till Sovjetunionen, som av alla ärliga människor erkännes vara fredens främsta bålverk i världen och som är det internationella proletariats stora socialistiska fosterland. Socialistiska partiet upprätthåller broderliga förbindelser med de trotskistiska skurkar och skadegörare, som Sovjetunionen inom sitt område rensat upp med³ och som nu förlagt sin skadegörarverksamhet till arbetarrörelsen och dess partier i den kapitalistiska världen. Socialistiska partiet upprätthåller broderliga förbindelser med de rester som finns kvar i Spanien av det trotskistiska parti som stod i spetsen för den blodiga förbrytelsen i Barcelona i fjol, och som inget annat är än en del av Francos femte kolonn.⁴ Socialistiska partiet är ett splittringens parti inom arbetarrörelsen och det är en viktig uppgift i valkampen att tränga tillbaka detta parti, isolera dess ledare och likvidera denna skadliga företeelse inom svensk arbetarrörelse.

Till sist några ord till enhetens motståndare i socialdemokratiska partiets ledning. Vilka argument har dessa egentligen att komma med? Bland annat säger man att det är för mycket som skiljer socialdemokrater och kommunister, för att vi skulle kunna gå under gemensam kartellbeteckning eller på annat sätt samverka i arbetarklassens intresse. Naturligtvis finns stora meningsskiljaktigheter, särskilt i principiella frågor. Men vi har ju icke föreslagit samverkan i frågor där vi är oeniga, utan samverkan där vi företräder gemensamma intressen bland massorna. Per Albin Hansson har såsom grundval för regeringskoalitionen angivit, att socialdemokratin bortser från vad som skiljer från Bondeförbundet för att samverka i de aktuella frågor där deras intressen

¹ Om SP:s historia, se [Mellan två internationaler - Socialistiska Partiet 1929-1937](#) av Bernt Kennerström och [Gåtan Nils Flyg och nazismen](#) av Håkan Blomqvist. – Red

² Det är riktigt att SP var motståndare till *folkfronter* av det slag som Komintern stod för (och försökte genomdriva i inbördeskriget i Spanien med terror mot politiska motståndare inom arbetarrörelsen), men det är felaktigt att SP även var emot *enhetsfronter*. Se t ex SP-skriften [Kommunisterna på väg till socialdemokratin](#) (från 1935) som skarpt kritiserar folkfrontspolitiken (men förespråkar enhetsfront). – Red

³ Syftar på de omfattande och brutala utrensningar (många avrättades) som 1936-38 genomfördes i Sovjet, bl a via de s k Moskvarättegångarna, och som SP tog skarpt avstånd från. Se t ex SP-skrifterna [Moskvaprocessen. Rättvisa eller justitiemord?](#) (från 1936) och [Stalin som socialismens dödgrävare](#) (från 1938) – Red

⁴ Syftar på det spanska anti-stalinistiska arbetarpartiet POUM, som utsattes för omfattande förföljelser från stalinisterna och GPU:s agenter i Spanien. Denna utomordentligt otrevliga historia finns mycket väl dokumenterad på marxistarkivet, se [Spanska inbördeskriget](#). När det gäller SP:s relationer till detta drama se: [Socialistiska Partiet och POUM](#), [Processen mot POUM - Artiklar ur Folkets Dagblad och Arbetaren](#), [Om spanska inbördeskriget](#) (artiklar från tidskriften *Avantgardet*), [Avantgardet om spanienrörelsen](#) samt broschyren [Spanien i revolution](#) av August Spångberg. – Red

sammanfaller. Bondeförbundet är ett borgerligt parti. Socialdemokratiska partiet vidhåller alltjämt sitt socialistiska program. Det måste väl anses som märkligt, att ett socialistiskt parti har så synnerligen lätt att finna beröringspunkter och skapa enighet ifråga om politiskt framträdande med ett borgerligt parti, men finner oöverstigligen svårigheter då det gäller att skapa samverkan med ett annat socialistiskt parti.

När vi berövat dem alla argument sitter de kvar på en särskilt kär käpphäst, med vilken de frejdigt rider ut i kamp mot enheten och Kommunistiska partiet. Och denna deras käpphäst heter: *Kommunisterna är inte demokrater, de är anhängare av proletariats diktatur.* Javäl, vi kommunister har aldrig ansett att den borgerliga demokrati, som bygger på den kapitalistiska samhällsordningens grund och lever på storfinansens nåd är sista ordet i den demokratiska utvecklingen. *Vi är fullkomligt övertygade om, att tiden är inne för att på allvar söka förverkliga en högre form av demokrati än den borgerliga, nämligen den socialistiska demokratin.* De, som vill en verklig social demokrati måste väl ändå erkänna att den kapitalistiska ordningen icke lämpar sig för och aldrig kommer att tillstämja en dylik demokrati. Den socialistiska demokratin skapas i kamp mot bourgeoisin, i kamp mot de kapitalistiska makthavarna, den skapas genom den proletära diktatur som föreskriver de tidigare makthavarna folkmassornas vilja till frihet från utsugning och förtryck. Den frihet som den proletära diktaturen upphäver är djupast sett endast friheten för den ena människan att berika sig på andra människors arbetskraft; friheten för den enskilde att slå under sig naturrikedomar, skogar, jord, malmgruvor, friheten att hålla massorna nere i svält och umbäranden. Denna frihet är vi motståndare till. Vår vilja att skapa en socialistisk demokrati förutsätter ju självklart att vi kämpar för bevarandet av alla de friheter den borgerliga demokratin kan ge åt det arbetande folket.

Vi vågar påstå att Kommunistiska partiet ensamt är verkligt pålitligt i kampen för demokratin. Vi skyddar den borgerliga demokratin mot fascistiska angrepp, vi är villiga att samverka med andra i en folkfront för bevarandet av demokratin gent emot det fascistiska hotet. Argumentet att vi inte är demokrater måste sålunda falla på sin egen orimlighet. Och det är ju märkvärdigt att Kommunistiska partiet skulle vara ett odemokratiskt eller antidemokratiskt parti då man vet, att 90 procent av de tappra svenska pojkar, som på Spaniens slagfält kämpar och dör för den spanska demokratin, fostrats inom den kommunistiska rörelsen och bland dess anhängare. När den svenska demokratin får sin hemsökelses stund, kommer det säkerligen att visa sig att de kommunistiska arbetarna och det Kommunistiska partiet är pålitligare i kampen för demokratin än vissa ministrar som för demokratin tal på sina läppar.

Kamrater, arbetets folk i Sverges land! Visa i höstens val att ni förstått vad tiden kräver. Slut upp i massor kring Kommunistiska partiet, välj in kommunister i kommunalförsamlingarna och landstingen. Låt ej insöva eder i några illusioner genom de stora och stolta vallöften partierna så frikostigt delar ut i valtider. Vet att endast massornas egen aktivitet kan föra massornas sak till seger. "Arbetarklassens befrielse måste vara dess eget verk." Sverges kommunistiska parti ger endast ett löfte i valet. Men detta vallöfte det kommer vi att hålla. Bedöm också oss efter våra gärningar och icke efter våra ord — vårt vallöfte är att aldrig svika i kampen för frihetens sak, att aldrig svika de undertrycktas kamp för frigörelsen, att aldrig svika i kampen för socialismen.